

Utolsó nagynéném halálára

Elment az utolsó apám táborából,
lassan kiüresedik az a nomád sátor,
mely befogadott bennünket öregen, ifjan,
ünnepeinken és gyászmisén.

Csendben széthullunk kicsiben és nagyban.
Nincsen sámán, aki a dob ütemére a
köveket taposná gyásztánccá lényegülve,
s a valóság révületéből átvezetne minket
egy igazibb valóságba, szétmarcangolva
félelmeinket, és elhítené velünk,
kétkelővel, hogy most kezdődik
az igazi összejövetel.

Ősi körtánc, Turul-zenére, s az álmából
felvert Emese terelget bennünket a
tábortűz körül a dal ütemére,
fénylovakon vágatnak ősapáink, nagyapáink
égi repülőn szállnak a montreali felhőkarcolókról,
Sydney partjai felől s a norvég fjordokon át,
London rabul ejtett külvárosaiból,
s jönnek fekete hajón, börtönajtókat törve,
tűz poklától kivörösödve,
lőtt sebeket cipelve a Dontól,
csatára készen e megmaradt, országnyi
jurtáért, hol összebújunk, egymáshoz simulunk
ismét, értjük a szavakat, a táltosok nyelvét,
átölelünk mindenkit, ki itt élt valaha
ebben a hegyek koszorúzta medencében,
s tréfából sem mondjuk, hogy el lehet innen húzni,
hanem egymás kezét fogva határláncot alkotunk,
és halkán dúdoljuk a pentaton dallamot.